

P A T N Ě K

OBČASNÍK

Miluji já řeku jednu
 po který připlul jazz
 zamíloval jsem si ji v lednu
 a miluju ji i dnes
 protože po ní připlul jazz

Ideologie
 řízen ideologií
 ideologie mythu
 šťasten vrácení situace
 konané z ideologických pohytek

Jak sednu k papíru
 papír kus papíru
 papír kus těla
 jen rukojeť čněla

Církev stojí na skále, na Petrovi. Na skále otřásené Petrovými vzlyky, pláč po nepření Krista. Každé ráno nás kohoutovo chvotání probouzí špatným pocitem viny. A církev žije v zemitěšení. Jen stát na pevnině. Jen se zachránit. Písek je trochu sypký, ale netřese se. Musíme zachránit naši církev. Církev se nedá budovat na skále, která se třese. Skála je vinná tím, že se třese. Nedá se nic jiného přece dělat: Postavit se na nehnutý písek. A s křesťanskou trpělivostí vyčkat na potvrzení naší pravdy v pravověrnosti našich postojů. My čekáme, my se nezastáváme, my jsme tím symbolem skály. I pod skálou, zvláště pískovcovou /ta je celá z písku/, se prostírá písek. Na naší skále se může kdokoli zachytit, pokud nebude horolezcem po skalách. Na skalách se může přijít o život, uváznout ve štěrbině, v kráteru, zlámat si nohy i ruce. Na skále může být člověk do smrti uvězněn. A kdo nepadne do skalních rosedlin, těžko bude moci svědčit pokřesťanému lidstvu, které je tak plné hříchu, svým čistým životem, životem vydrhnutým píselem s životem takřka bez hříchu plnost našeho evangelia o pevnosti pískovcových skal, jak čto děláme s nejlepšími svědomími my. Na svědomí, na svědomí se nedá spolehnout. Spolehnáme na vyšší hodnoty než je svědomí.

Na bílka z písku!

Fronty před hospodou
poteuchlé demšvy
vobrovský happening je v akci
král vjíždí na oslátku
kříž a volej Rosanna

Zarazené grimasy
vzduch špi nenávisti
do kontrastu
dialekticky zakříž
lepší Barabáš než Ježíš
ukřížovat!

Vytvořil jsi pevnou pádu
pro vrchol happeningu
kterým se končí počítání času
a začíná nový
čas se naplnil
aby nastoupil jiný
zahradník v bílém plátně
anděl s trubkou
vyběhl z bošakého jam session
aby zahrál své kvilivé jazzové sólo
Raduj se !

Tomáš! bratře náš
ty nám rychlou pomoc dáš
rychle vyber písničku
z evangelického spěvačku

7 8 1981

Božský jam session

Jednou aš umřu, mrtvej nebudu
jednou aš umřu, mrtvej nebudu
trumpety a saxofony
budou zase hrát
všechny esa na plechy
Satchmo & Comp.
prostě božský jam session

Že prej jsem trouba, všechno popletu
že prej jsem trouba, všechno popletu
je to se mnou ještě horší
já mám odpor k práci
Kdyby ale nic, tak přece jedno vím
že totiž přijde božský jam session

Že prej jsem fouš, kašlu na všechny
že prej jsem fouš, kašlu na všechny
a mám taky nepřítel
Pepíka z Vysočan
ale už se těšim
jak si padnem do náručí
při tom božským jam session

Že prej jsem zhrublej, zlejš a cyničkej
že prej jsem zhrublej, zlejš a cyničkej
a taky parazit
a taky zbytečnej
Ale dokud můžu stát, budu se vás fvat
nebojte se, přijde božský jam session

Dyť vím, že přijde den fajnovej
dyť vím, že přijde den fajnovej
nebejt toho
byl bych porád fouš, hous, trouba
Ale takhle každěj den
hrajeme tu celomady
božský jam session

V Chicagu točila revoluce, vedenou partou různolících mladenců ze střední školy. Tihle rebelové v širokých pumpkách rozdávali riffy místo letáků, a s účínem to mělo stejný. Jejich jazz.. bylo kolektivně improvizované děláni dleuhých nosů na opory společnosti, haláckní davu pod okny ctihodných bařtipánů. Jazz byl jediný jazyk, kterým dovedli pronést svá pekelná kázání... Tihle drzí apretkové... začali kouř pikle... daleko od... zámožného předměstí, kde každý den byl šábes, daleko od té ospalé čtvrti, veliké jako zívnutí a stejně tak šivé, přečpané okrasnými stromy a přistřihnutými trávníky a obyvateli s tupým pohledem, kteří se jeklivi neprobudili z transu, leda když se chtěli převrátit na druhý bok. Tihle mladenci...chtěli, aby když začnou troubit a výt a chraptět a bučet, vyskočil kdejaký ušlechtilý měšťanost z lenošky, jako když ho uštkne... Zachvátil je a unesl s sebou přívál hot muziky... s křečí seš zachvácené horečkou k nim spíval zbrusu nový hlas a dunivě a divoce odpovídal na všechny otázky... byl to hlas jazzu a přehlušoval rachot strojních pušek... jazzem se jim dostalo té svobodomyšlné výchovy, která zastínila knižní moudrost a snemoňnila všechna kázání, jinde je krmili v nedělních školách v té čtvrti, kde každý týden dělávali trvalou horkým trávníkem...

Mezz Mezzrow ***

Zoujat sám sebou
ušířím se
lehkost se mi stala závažím
potápím se.
Vytrhnout se z nicotnosti
svého počinání

1.3.1981

Na hlavě plamen
Zhevá vlákně letí tmou
výsve k činu
hoří a páří
oběť spálená
popel marnosti

Krajina bez lidí
ve mně přebývá obraz lidí
krajina se stala kulisou
kulisači ji odnesli do propadlístě

Možná záchvůvy ducha uhasinají
jen vzpomínka na myšlenky
trpný pocit sbytečnosti
komplex méněcennosti

1.8.1981

Aj kmení volati bude
až vjíždět bude král
a z lidské slávy nic nezůstane
Hosana, Hosana dál

Aj dveře otevřené v nebi
a trouby zazní hlasem ovým
a zoslánány budou stýlé chleby
a verš už nezačne rytm

A trůn byl postaven
a na trůnu sedět bude
jaspitu obličejem podoben
a vůkol trůnů úha bude

A rouche starců kolem
čtyřicet jak snůh bílých
a hostina na stole kolem
a nové smlouvy kalich

Aj kmení volati bude
až vjíždět bude král,